

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗБУДОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

У статті сформульовано основні причини, чому Україна не може стати процвітаючою країною.. Основну увагу приділено доказам щодо даного твердження..

Ключові слова: український націоналізм, політичні еліти, українська наївність, українська економіка

Одна з головних проблем - Україна не цікава світові. Україна не конкурентноспроможна. Уявіть людину або компанію у якої є гроші. Назвіть хоч одну причину по якій вона повинна ці гроші вкласти в Україну? Дешева робоча сила? Є Індія. Вигідне географічне розташування? Є Польща, яка в ЄС, є Росія яка межує з багатьма країнами. Низькі податки? Відсутні! Чесні суди? Відсутні! Гарантії збереження власності? Відсутні! Ринок землі? Відсутній! Низький рівень корупції? Відсутній! І що важливо, є країни, в яких відповіді на ці питання "Присутні".

З першої проблеми впливає друга: ми програємо боротьбу за людський ресурс. Навіть незважаючи на те, що в Росії та Білорусії диктатури, жителі цих країн не стоять у чергах за отриманням українського громадянства. Навіть китайці (у яких в країні жорстка конкуренція) і африканці (багато з яких тільки і мріють звалити з Африки) не стоять до нас в чергах. При цьому, Україна величезними темпами втрачає внутрішній людський потенціал (українців). Польща за два роки видала півтора мільйона робочих віз українцям і планує за наступні три роки видати ще мільйон. Два з половиною мільйони українців будуть працювати в Польщі, а не в Україні. І це ще не враховується українська молодь, яка їде вчитися до Польщі (в якій, до речі, далеко не краща освіта, але навіть вона більш перспективна, ніж українська). Такий стан справ призведе до того, що через 3-5 років ми зіткнемося з першими ознаками демографічної кризи, яка може перерости в демографічну катастрофу. На даний момент, в Україні приблизно рівна кількість робочих і пенсіонерів (приблизно по 10 млн). При цьому, з 10 млн. працюючих, 6 млн. - бюджетники + 1-2 млн. тих, хто отримує "сіру зарплату". Нинішній стан справ вже призвів до величезної діри в пенсійному фонді. А якщо врахувати, що насувається демографічна криза, коли працюючих буде все менше, то діра ця буде такою величезною, що пенсіонери НІКОЛИ не будуть жити нормально. Тобто в перспективі, Україна перетвориться на країну бідних пенсіонерів. І все!

Ну, і третя, але дуже важлива проблема: українська продукція має дуже низьку додану вартість. Україна в принципі не є учасником світових ринків (рідкісні винятки у вигляді зерна і соняшникової олії - це не настільки значимо, бо ця продукція не приносить такого прибутку, як наприклад виробництво айфонів). Якщо подивитися на ТОП платників податків України, то відразу захочеться плакати: на першому місці - "Укргазвидобування", слідом йдуть - "Нафтогаз України", "Філіп Морріс Україна" (сигарети), "В.А.Т. - Прилуки" (сигарети) , "Енергоринок" (продаж електроенергії), "Укрнафта". Тобто куримо сигарети, сидимо на транзитній газовій трубі та платимо за бензин і електроенергію, - ось так виглядає економіка України. Навіть в ІТ-індустрії, де

у нас величезний людський потенціал, весь бізнес зводиться або до "створити і продати", або "створити, перенести офіс в Сан-Франциско і там розвивати". Маючи мало не кращих ІТ-спеціалістів у світі, Україна взагалі не веде боротьбу за інтернет-ринок.

Дивним чином українська нація проявляє дві протилежні риси характеру: любов до свободи і смиренність. І останнє геть нівелює перше. Кріпосне право, розпуск Запорізької Січі, русифікація, захоплення влади комуністами, Голодомор, насильницька колективізація, сталінські репресії - це неповний список подій в українській історії, коли українці змирилися з тим, що відбувається. І те ж саме відбувається і в наші дні. При Кучмі розікрали те, що могло стати фундаментом розвитку. Промовчали. При Ющенку не робили нічого і крали. Промовчали. При Януковичі довго мовчали, потім сказали своє "Ні" і І продовжили мовчати далі. Мовчимо і зараз. Підняли тарифи за придуманою формулою "Роттердам +", Ахметов заробив 2 млрд, мовчимо, платимо. Корупціонерів не садять. Мовчимо. Президент сказав, що антикорупційний суд нам не потрібен. Скільки людей в цей же день вийшло і сказало "Ні, потрібен!"??? НУЛЬ!!! Добре, хоч колишній американський держсекретар Джон Керрі не промовчав. Таке смирення дуже близьке до поняття "рабство".

Приблизно двадцять років політичні еліти дають ряд обіцянок: побороти корупцію, зняти недоторканність, будемо жити як в Польщі (спочатку говорили як в Франції, але потім зрозуміли де Франція, а де Україна, - за рівнем достатку, і перейшли на Польщу). І кожен раз українці вірять. Українські політичні еліти - це, напевно, найгірші політичні еліти в світі. Тотальна брехня, корупція, владолюбство, маніпуляції - все це про наших політиків. Свого часу, президент Кучма мав всю повноту влади в країні. Він міг милувати і карати кого завгодно. І звичайно ж, він міг провести будь-які реформи: олігархи могли за день опинитися у в'язниці або в землі, могли бути створені НАБУ, які завгодно суди, реформувати медицину, освіту, податки... Після Кучми прийшов Ющенко, який здавався не тільки націоналістом, але і розумним політиком. Він, будучи досить освіченим, точно розумів, що Україні необхідні реформи і якщо їх не провести, далі будуть виникати колосальні проблеми. Все розумів і нічого не зробив. Прийшов, сів, домовився з Фірташем, потім домовився з проросійською опозицією і керував бджолами на пасіці. Янукович, незважаючи на те, що був до біса неосвіченим, все таки намагався побудувати систему. Точніше він намагався скопіювати російську систему і саме убога освіта не дозволила йому зрозуміти, що українці після Голодомору і радянських репресій надовго щеплені від авторитаризму.

Тимошенко? Порошенко? Та візьміть будь-якого рейтингового українського політика і ви знайдете спільну рису - небажання побудувати ІНШУ країну. Будь-хто, хто ставав або стоїть біля керма України мислить по шаблону: "2% зростання ВВП це нормально. Триста км нових доріг - це відмінно. З олігархами домовлюся. Я молодець".

А що ж парламент? У нас же парламентсько-президентська форма правління. У парламенті все ще гірше. Велика частина депутатів живуть по одному з двох принципів: "вкрасти і вивезти сім'ю з цієї сраки" або "вкрасти щоб бути царем в сраці". Смішно, що більшість вибирають варіант середній: "сім'я за кордоном, а я їду на своєму великому джипі по злиденній країні і маю тут (дозволено) все". Чекати від таких людей об'єднання з метою будівництва держави - це абсурд.

Коли Помаранчева революція здобула перемогу і президентом стала людина, яка обіцяла "10 кроків", тоді я був юним студентом і вірив, що "ось зараз ми поборемо олігархів". Цього не сталося. Коли під час Революції Гідності у центрі столиці розстріляли сотню людей, тоді я подумав "ні, ну після такого, хоч одного олігарха та й повісять на стовпі". Цього не сталося. Коли російські окупанти вторглися на Донбас, я подумав "ну Ахметову ж це дуже не вигідно, ну зараз він щось зробить на користь країні". І цього не сталося. І ось тоді я подумав "А де ж хвалені українські націоналісти, які шанують пам'ять воїнів УПА, а на ділі...". Сучасний український націоналізм - це криклива дитина, яка часто не хоче займатися серйозними справами, а хоче трошити та гратися у війну.

Польща, яку так не люблять українські націоналісти, є яскравим прикладом, коли в певний момент велика частина суспільства прийняло ідею "я - польський націоналіст" (це мало різну форму для різних поляків, але всі сходилися в тому, що їм потрібна сильна Польща).

Не подобається приклад поляків? Візьміть приклад з Японії: програли війну, зазнали ядерного бомбардування, частина території була окупована, мають непрості відносини з сусідами і при цьому кожен японець знає, що "процвітаюча Японія - це мій особистий інтерес".

За всю свою історію Україна ніколи не була процвітаючою державою. Цей факт - він про минуле, але його потрібно прийняти і обдумати. Одна з головних історичних проблем всіх слов'янських країн - відсутність фундаментальної ідеології побудови держави. Якщо уважно вивчити історію всіх слов'янських утворень (будь то держави або щось на зразок Запорізької Січі), то можна помітити, що більшість з цих утворень носили в собі форму лише об'єднання людей, і тільки в рідкісних випадках це були ідеології. Були, звичайно, рідкісні винятки (наприклад СРСР був об'єднанням на ґрунті ідеології, ось тільки сама ідеологія виявилася поганою). Навіть Російська імперія не мала ідеологічного фундаменту: російська монархія мала форму самодержавства, але ніяк не була ідеологією. Це до речі прекрасно зрозумів Петро I і навіть намагався щось змінити, але не вийшло.

Близькі були до створення ідеології запорізькі козаки. Були у них і вибори, і закони і навіть перша в Європі конституція. Однак, не було як такого проголошення держави і, без власне утворення, завжди залишалося здебільшого об'єднанням людей для військових цілей. Хоча, будь козаки трохи сміливіше тоді, можливо історія України носила б зовсім інший характер.

На мою думку, для успіху держави недостатньо мати Конституцію, гімн, прапор і т.п. атрибути. **Успіх держави повинен базуватися на виборі ідеології її побудови.** Це

може бути європейська демократія, може бути американська демократія, може бути китайський авторитаризм. Хоч би яку форму обрало суспільство, воно повинно цю форму прийняти (увібрати). На даний момент, українці, здається, обрали форму, але не прийняли її. Безвіз з ЄС це не приналежність до європейської сім'ї, це лише можливість зрозуміти, що демократія - це коли суспільство є активним учасником процесів в країні.

Список використаної літератури

1. Горбатенко В.П. Політологічний енциклопедичний словник / В.П. Горбатенко. – К.: Генеза, 2004. – 367 с.
2. Піча В.М. Соціологія: Курс лекцій / В.М. Піча, О.М. Семашко, Н.Й. Черниш. – К.: Заповіт, 1996. – С. 167-179.
3. Українське суспільство 1994 – 2001. Результати опитування громадської думки. – К., 2001. – С. 278.
4. Єфименко О. Історія України та її народу / Єфименко О. – К., 1992. – 134 с.

O.Malamura

IS IT POSSIBLE FOR UKRAINE TO BE A FLOURISHING COUNTRY?

The article outlines the main reasons why Ukraine can not become a prosperous country. The main attention is on proofs of this statement.

Key words: Ukrainian nationalism, political elites, Ukrainian naivety, Ukrainian economy.

Охота Я.

ПОЛІТИЧНІ ПОГЛЯДИ ГЕТЬМАНІВ

Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ТА І. ВИГОВСЬКОГО: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

У статті проаналізовано ідеї державності гетьманів Б.Хмельницького та І.Виговського. Визначено основні фактори їх формування та вплив на розбудову української держави.

Ключові слова: держава, політичні погляди.

Від середини XVII і до початку XVIII століття державницькі ідеї, зокрема ідеї незалежності та автономності України, досягають найвищого рівня свого розвитку. Найпомітніший внесок у їх розробку здійснили гетьмани Богдан Хмельницький та Іван Виговський. Саме цей період суспільно-політичної думки гетьманщини викликає особливу зацікавленість у вітчизняних науковців. У статті подається порівняльний аналіз політичних поглядів двох видатних гетьманів, а також ідеї державності періоду української гетьманської держави.

Актуальність даного дослідження полягає у тому, що у ньому робиться спроба дослідження спробу дослідити суттєву різницю між ідеями автономності та незалежності у політичних поглядах Б. Хмельницького та І. Виговського. У цій роботі акцентується увага на тому, як, відповідно до історичних і політичних змін, відбувалися зміни у позиціях гетьманів. Також у дослідженні ми намагаємося